

ԲԱՆԱՍՏԵՂԵԱԿԱՆ

ՎԵՐՋԻՆ ՕՐ ՏԵՐԻՈՅ

Բորձթոս արդէն այս օր
 Է տուրածամեմ,
 Տեղի կուտայ, գիշերոյ խոր
 Որ տիրեն ժամեր:
 Հիւսնայ տարւոյն որդւոյն յետին
 Լուսի կենաց արեւ
 Երբեք անցաւ եւ իւր վերջին
 Տրուաւ մեզ բարեւ:
 Երբակի մօտ ճրտեմք՝ անհոգ
 Կամ բողբոջվին,
 Միտքս ալ յազգի յիշատակօք,
 Եւ կը խորովին,
 Կամ յանցեալս գան մերկային:
 Միմէյն իմ աչեր
 Կուն՝ սեռեալս կան ու անյին
 Բոցոյն պաղպաղէր.
 Կուն՝ զընեն արմբը դողողուն
 Կամ զարծանապակին,
 Որոյ վերայ հեռք կը թողուն
 Բայց ժամանակին:
 Դեռ քաշ մ'ալ, ժամ մ'ալ դեռ կայ,
 Եւ կը հասնի տարին
 (Մայքն երբ առնու քայն իւր մերկայ)
 Անպարտ դադարին:
 Ինչո՞ւ աչերս իմ վայրապար
 Հաշտեն իւր քայլեր,
 Միմէ ժամանակ թողի արմար,
 Եւ չի աշտայնէր
 Իրեն ընթացքն Եւ ոչ վայրկեան: —
 Թէ ճայն իմ դողողուն
 Կարենար ետ կոշի աճաւ
 Տարին իսկ ողջուն,
 Կուն միթէ օր մ'ալ արժանի,
 Որ ետ ծընանի:
 Բայց երբ տառյալ տարիք ի քաց,
 Ունին զիս զարմանք.
 Եւ երբ կ'ընեն իմ «Բարեւ» կեաց,
 Երբեք սիրտս ընդարմանք:
 «Ժաղկի մը անր թագաւ,
 Կ'ընեմ»,
 «Կորգեք ժամանակ.
 «Ստուեր մը անր կ'ընեմ ճրտեմ»
 «Օրերուս քանակ:
 «Գարուն մը անր որ ընթացաւ
 «Գարունաց համարին,
 «Զոր իմ աչերս սիրտի մեծաւ
 «Գրտի ճրտեմքն:» —
 Լո՞ւր . . . ծրեալ կ'իկն վեց անգամ
 Հրձեց ժամանակ.
 Ա՛յ լրեց . . . Հին տարին անկամ
 Ինչպէս չճշտապարտ:
 Ի զո՞ր գոշեմ . . . Եւ յետս ի գոշ
 Զինք կոշեմ հագար:
 Երթան բարեւ . . . Ո՞ղ եր իւր քայլ
 Որ անր մեզ հասար:
 Ո՞ղ եր սիրուն զիս Ամանր,
 Ողջուն քեզ կրկին:

Ի՞նչ պարզեալ մերքեւ այսօր
 Թեւեւ քաւ կըքին:
 Ի մէ գնդեցիկ օրին ի քաւ
 Կ'ընան ի քա գիւն.
 Բայց իմէ կ'ընեմ. մի գոռ հիշում
 Եւ տանիս այս գաղտնիք:
 Այսօր կուտայ ի յայտնով
 Եւ զարմարեմ.
 Բայց գոռեկ վաղ ի յայտնով
 Օրեր կը թերեւ:
 Այսպէս ծագե ամեն աշտան
 Արեւակ սիրուն,
 Վերայ կ'ընայ յիշատակս
 Մեր բաղձանքներուն.
 Այսպէս մտնե իրիկունս ի մայր
 Եւ անկողնի իւր հետ
 Մեր բաղձանքներ սին եւ յիշար,
 Որ ծրեմքն անհոգ:
 Այսպէս կ'ընայ մեզ տալանոր
 Եւ անկողնի տարին.
 Միմէն մի օր տարեաց յայտն
 Երբեք դադարին,
 Եւ ծագե օրն ալ բարեպարտ
 Եւ երկամեակուն,
 Զոր մեծեկ գիշեր քորով իւր յայտ
 Զի ծածկեր յաւնա:

Mme. Amable Tastu. Թրգմ. Կ. Յ. Տ.

ՆԱԽԴԵՐՈՒՄԸ

Ի՞նչ է այն որ կենսաբն ծնունդն,
 Եւ սակայն ինքն է միշտ անկենդան.
 Բայց որուն է ծանօթ ըստանի,
 Կուտայ լուռ եւ անհոգ պատասխան:

ԵՎԵ

Երբ ես գամ տիրեմ դաշտեր ու սարեր,
 Ոչ այլ ինչ, բայց զիս տեսնես ամէն դէմ,
 Երբեք իսկ պայծառ գիշերն է անդ.
 Բայց երբ կը ընջեն իմ քաղաքին,
 Կը թընդիմ կ'ընեմ արագ կայծակն
 Եւ ըստով պայծառ լոյս ու տիւ ծագն:

ԵՎԵ

Հուր կը ժայթքեմ, կը ցանեմ լոյս,
 Եւ երբ գոռամ զողան լեռներ,
 Զիս կը լըսես, բայց չես տեսնես,
 Վա՛յ իմ որդիս, կորեւ անոյս:

ՓՈՎԱՍՏԻՆ ԳՐԱՅԻՆՈՒ

